

LBRIS

We know
books

ADRIANA CSURKA

PUTERNICĂ PRECUM VIAȚA

smArt
PUBLISHING

CUPRINS

Prefață	7
Capitolul 1 O noapte de vară	9
Capitolul 2 Fructul neașteptat	11
Capitolul 3 O fetiță invizibilă	13
Capitolul 4 Bicicleta portocalie.....	19
Capitolul 5 Comoara mea	22
Capitolul 6 Fără rădăcini	25
Capitolul 7 Duminica aparențelor	28
Capitolul 8 Dragoste ambalată	31
Capitolul 9 Prea fragilă pentru iubire	34
Capitolul 10 Vina fără vârstă	39
Capitolul 11 Proba inimii	43
Capitolul 12 Spre altre meleaguri	46
Capitolul 13 Revenind la Luca.....	50
Capitolul 14 Granița încălcată	55
Capitolul 15 Când iubirea își schimbă numele	61
Capitolul 16 Sfârșitul începutului	63

Capitolul 17	O fereastră spre inimă	68
Capitolul 18	Dario	72
Capitolul 19	Dorința refuzată	74
Capitolul 20	Vânătoarea mirelui promis	77
Capitolul 21	Despărțirea nedorită	81
Capitolul 22	Spre altar, fără glas	84
Capitolul 23	Frigul, după altar	88
Capitolul 24	O viață în mine	91
Capitolul 25	Singură, cu verigheta pe deget.....	95
Capitolul 26	Primul meu miracol	99
Capitolul 27	Întunericul care m-a înghițit	104
Capitolul 28	Prețul libertății.....	107
Capitolul 29	Întorcerea fără iubire	115
Capitolul 30	Leagănul gol	119
Capitolul 31	Fulgerul peste inima ranită	124
Capitolul 32	Granița libertății mele	128
Capitolul 33	Cadoul cu parfum de viitor	134
Capitolul 34	5000 de pași pentru un fiu	141
Capitolul 35	Vocea celor fără glas	145
Capitolul 36	Valoarea mea	150
Capitolul 37	Fibromialgia – diagnosticul care schimbă totul	156
Capitolul 38	Dragostea fără zăvoare	163

care nu fusese alegerea mea. Ani mai târziu, la treizeci și trei de ani, mi-am părăsit țara, mi-am lăsat fiul ca să pot supraviețui, ca să mă salvez. Și, de atunci, în fiecare zi, lupt cu sentimentul de vinovăție că l-am lăsat în urmă, chiar dacă în suflet nu l-am abandonat niciodată. Nu scriu pentru a stârni milă. Scriu ca să întind o mână celor care se îneacă. Ca să spun că pot supraviețui, chiar și după toate acestea. Că fiecare zi trăită este deja un miracol. Și că, dacă citești aceste rânduri, poate că și tu ești un miracol. Aceasta este povestea mea. Dar ar putea fi și a ta.

CAPITOLUL 1

0 noapte de vară

Într-un sătuc mic, ascuns printre dealuri, într-o casă simplă de țărani, o fată de paisprezece ani, pe nume Lilia, privește cerul negru presărat cu stele care par infinite. Ochii ei strălucesc de visuri, de speranțe pentru un viitor îndepărtat, luminos și plin de posibilități. O briză ușoară îi mângâie pielea, dar inima ei deja zboară spre ceva mai îndepărtat. Între timp, într-un sat vecin, dincolo de munți, într-o lume a cuvintelor diferite, un băiat deja major, Arturo, cu ochii plini de incertitudini și dorințe, visează și el. Visează la un viitor ce încă nu are formă, dar pe care simte că îl poate modela. Și, în acel vis, pașii săi se încrucișează cu cei ai Liliei, fără ca vreunul dintre ei să știe. Destinul țese deja deasupra capetelor lor. Îi va face să se întâlnească peste câțiva ani, când Lilia va fi devenit o domnișoară frumoasă, deja cu o slujbă în comerț,

iar Arturo își va fi croit drumul în același domeniu, însă în orașul vecin. Ei sunt părinții mei, care și-au pus viețile și inimile unul în mâinile celuilalt, într-o minunată zi de toamnă. Mama mea a rămas însărcinată la puțin timp după nuntă. În lungile nopți de iarnă, întinsă lângă tata, îl privea cu ochii plini de dragoste și se ruga în gând: „Doamne bun, dă-mi un băiat care să semene cu tatăl lui“. Pe măsură ce zilele treceau și eu crescusem, exista o amintire pe care mi-o povesteau doar pe jumătate, aproape cu pudoare. Un dialog din acele luni de sarcină, când încă nu se știa cine eram eu, nici cum aveam să arăt și nici dacă venirea mea avea să aducă bucurie sau dezamăgire.

Într-o seară, așezați la masă, tata a spus cu o voce plină de tandrețe:

— Lilia, chiar dacă va fi fetiță, eu voi fi fericit oricum. Copiii sunt un dar, nu contează dacă e băiat sau fată. Mama a încuviințat, forțând un zâmbet și a răspuns:

— Sigur, sigur... important e să fie sănătos. Dar, în adâncul inimii ei, cuvintele erau cu totul altele. Poate că din această oscilație între cuvinte spuse și sentimente ascunse s-a născut „invizibilitatea“ mea.

CAPITOLUL 2

Fructul neașteptat

Timpul trecea, așa cum trece pentru toți, iar eu creșteam în pântecul mamei mele, fără să știu ce destin mă aștepta. Eram la căldură, protejată, totuși... într-un fel, simțeam deja că nu mă pot ridica la înălțimea așteptărilor lor. Ce așteptări?— vă veți întreba voi. Cele exprimate de mama mea. Ea își dorea un băiat. Pentru că așa cerea cultura ei și, de altfel, și cea a tatălui meu. Dacă primul copil era băiat, femeia era considerată soția ideală. Însă, în acea zi călduroasă, Dumnezeu – cu înconfundabilul Său simț al umorului – i-a dăruit o fetiță. Trei zile lungi de travaliu și apoi... trista realitate.

— Ce fetiță frumoasă! Bravo, Lilia, ai reușit! – a spus ginecologul. Mama mea a crezut că n-a auzit bine.

— Ce fetiță? Eu am băiat!

„Și acum? Ce-o să spună Arturo? Ce-o să fac eu cu fetița asta? Nu o vreau. Luați-o de aici!“ Trei zile... Trecuseră deja trei zile de la nașterea mea, iar mama încă nu voia să mă vadă. În cele din urmă, sub amenințarea medicului și la insistențele tatălui meu, a acceptat. M-a luat în brațe, m-a privit îndelung și a spus categoric: „Bine. Dacă tot ești aici, vei deveni asistentă medicală și te vei căsători cu un preot“. Trei zile. Doar trei zile de viață și, deja, pe umerii mei apăsa o povară atât de mare. Deja viața mea, viitorul meu fuseseră decise. Dar visele mele? Dorințele mele? Unde sunt ele? Există măcar un mic loc și pentru ele? În acel moment... se pare că nu. Încă nu aveam un nume, deoarece în cele nouă luni de așteptare lista pregătită de părinții mei conținea doar nume de băieți. „Ce nume să-i dăm?“, se întrebau. A urmat o enumerare rapidă și superficială de nume pentru fetițe: „Andrea... Cristina... Claudia... Mirabela... Viola? Viola. Da, parcă se potrivește“. Și, astfel, am fost botezată Viola.

CAPITOLUL 3

0 fetiță invizibilă

Îmi amintesc foarte puțin din primii patru ani ai vieții mele. Bunicii materni îi plăcea să-mi povestească un episod care, se pare, a marcat primele mele zile petrecute departe de părinții mei. Într-un sfârșit de săptămână, părinții mei m-au lăsat la ea pentru a merge la o nuntă. Mi-au spus întotdeauna această poveste și râdeam mereu ascultând versiunea lor. Eu nu înțelegeam limba română, iar bunica nu vorbea deloc ungurește, astfel că eram acolo, fiecare în colțul ei de lume. Imaginați-vă o mică ființă nevoită să comunice într-o limbă care nu exista pentru ea, și o bunică încercând să o calmeze cu fraze care semănau mai degrabă cu niște incantații nereușite. Mi-au povestit că am început să plâng imediat ce părinții mei au trecut de pragul ușii. Dar nu era un plâns obișnuit, oh nu. Era un plâns de film dramatic,

cu tot cu scenariul emoțional: „Maaa... Paaa!“. Bunica mă privea îngrozită, încercând din toate puterile să mă liniștească. „Nu te mâhni!“, îmi spunea. Nu știam ce însemna, dar, după expresia feței bunicii, părea un fel de blestem. Apoi a încercat cu „Vino aici!“, care, cine știe, poate însemna „Stai liniștită“. Dar eu continuam să țip și mai tare, ca și cum eram protagonistul unei tragedii grecești, iar publicul era format doar din mine și bunica mea, care încerca disperată să găsească o soluție. La final, complet disperată, a realizat că nu mă va putea calma și s-a gândit să ceară ajutorul unui vecin care vorbea puțină maghiară. Dar nici el nu a reușit să mă facă să mă opresc din plâns. Într-un final, bunicul meu, care, între timp, ascultase totul cu multă răbdare, a spus: „Ascultă, ia fata, ieși în drum, oprește primul vehicul care trece, și du-o acasă, că noaptea asta nu se mai doarme în casa noastră!“. Și, astfel, cu determinarea pe care doar bunicii o pot avea, bunica mea și-a adunat tot curajul și m-a pregătit să mă ducă acasă. Dar în satul nostru mic, erau puține mașini, iar șansele să găsești vreun mijloc de transport erau minime. Din fericire, tocmai în acel moment a trecut vecinul nostru cu căruța. Bunica nu a stat pe gânduri: l-a oprit, m-a luat de mână și m-a urcat, ca și cum acesta era cel mai firesc lucru din lume.

Am ajuns acasă, iar tatăl meu, care, între timp, se pregătea pentru petrecere, ne-a văzut. Și-a desfăcut brațele într-un mod tragicomic și, râzând, i-a spus mamei mele:

— Ți-am spus eu că nu va rămâne acolo!? Data viitoare evităm să o mai deranjăm pe mama ta și o rugăm pe a mea. Zilele, lunile, anii au trecut indiferenți față de destinul meu. Primeam îngrijire și, poate, puțină dragoste... nu-mi mai amintesc exact. Dar cred că o mogâldeață de om care trezește tandrețe poate primi afecțiuni la fel ca un pisoi sau ca un pui de cățel. Însă, într-o zi călduță și însorită de primăvară, toate acestea aveau să se termine. S-a născut fratele meu. Mult doritul băiat. Lumina ochilor mamei mele. Mândria tatălui meu. Și, fără să știe, avea să devină una dintre cauzele multelor mele suferințe. Din păcate, și în viața părinților mei aveau să urmeze schimbări. Iubirea frumoasă care le unise viețile începea să se stingă. Dedicarea, grija și dragostea infinită, pe care mama le investea în fratele meu, căruia i-au pus numele Arturo, ca al tatălui nostru, începuseră să afecteze relația dintre ei. De mine, pur și simplu, uitaseră. Cu excepția faptului că trebuia să fiu hrănită, dusă la grădiniță, spălată și culcată. Îngrijirile primare, indispensabile vieții. Și cum între mine și Arturo era o diferență de patru ani,

treptat, am devenit bona lui. Nu puteam să mă joc cu prietenii mei, pentru că trebuia să-l supraveghez pe Arturo. Să-i urmăresc primii pași, să-l plimb – casa noastră fiind pe o stradă izolată, la țară. Iar eu, cu genunchii juliți și mâinile mici, aveam deja atribuțiile unei mame. Dar nu eram mamă. Dar nici copil nu mai eram. Îmi amintesc cu amărăciune de o frumoasă zi de vară. Arturo Junior făcea primii lui pași. Eu mă jucam în drum cu verișoara mea și prietenii noștri, printre praf, râsete și soare, când am auzit vocea mamei mele strigându-mă.

— Viola, ai grijă puțin de fratele tău. Eu am treabă. Și, fără să aștepte răspunsul meu, s-a întors și a dispărut în curte, cufundată în treburile ei. Am rămas cu fratele meu, fără chef și destul de neatentă. Mingea care zbura dintr-o parte în alta, strigătele vesele ale prietenilor mei, râsetele... toate acestea m-au făcut să-mi uit datoria. Apoi... un plâns ascuțit, brusc. Un strigăt care a sfâșiat aerul. Arturo era la pământ. Căzuse și se lovise cu nasul de o piatră. Sângele îi curgea pe față, iar eu... eu eram paralizată. Lumea s-a oprit o clipă în loc. Și, în acea clipă, am înțeles că, deși aveam doar câțiva ani, în ochii lor deja eșuasem. Mama a apărut instantaneu. L-a luat în brațe și a fugit în casă să-i acorde primul ajutor. Eu nu mai puteam

respira de frică. Știam deja cum erau accesele ei de furie față de mine. Și nu mă înșelam. După ce l-a pus în siguranță pe cel mic, s-a întors să pedepsească vinovatul. M-a prins de braț și m-a tras în casă. Pe masa din bucătărie, era o vază frumoasă, cu trandafiri artificiali, care aveau tulpinile întărite cu fire metalice ca să stea drepte. Cunoșteam bine acei trandafiri. Știam și senzația pe care o lăsa sau pe piele. Uneori, mai ușor... alteori, mai tare. Depindea câtă furie era în mâna care îi folosea. Ați înțeles deja, nu-i așa? Da? Iar dacă nu ați înțeles... vă spun eu: mi-a făcut fundul în dungii. Suficient cât să nu mă pot așeza câteva zile. Permiteți-mi o mică paranteză. Mama mea era o tânără femeie care lupta cu propriile sentimente de inadecvare. Nu se simțea niciodată la înălțimea așteptărilor tatălui meu. Relația lor era una chinuită. Deseori, era bătută de soțul ei, umilită și prinsă între un fiu mult așteptat, mult iubit... și o fiică pe care nu și-o dorise, dar de care trebuia oricum să aibă grijă. Era obosită. Era singură și, poate, frântă pe dinăuntru. Nu justific. Dar acum înțeleg. Toată furia ei față de mine era alimentată zi după zi de asemenea cu tatăl meu. Ochii, poate. Sau expresia feței. Sau, poate, doar imaginea lui pe care și-o amintea de fiecare dată când mă privea. Uitându-mă în urmă, cred că, pedepsindu-mă pe mine, de fapt, se